

— Budynki Religijne / Édifices religieux —

Église Saint-Étienne-du-Mont

Lokalizacja: 30, rue Descartes.

Sanktuarium zbudowane zostało między 1492 a 1626 rokiem. Jego nazwa pochodzi od opactwa Sainte-Geneviève, gdzie tytułowa święta została pochowana w VI wieku. Początkowo stała tu kaplica *Chapelle Saint-Jean-du-Mont*, ale w 1222 roku papież Honoriusz III zezwolił na założenie niezależnego kościoła, aby zastąpić tę kaplicę.

W czasie rewolucji francuskiej kościół został najpierw zamknięty, a następnie przekształcony w „świątynię synowskiej pobożności” (*temple de la Piété filiale*).

Imponująca fasada składa się z trzech nałożonych renesansowych frontonów otoczonych strzelistą dzwonnica z XVI wieku.

Większość witraży kościoła pochodzi z XVI i XVII wieku.

Znajduje się tu sanktuarium Sainte-Geneviève, patronki Paryża oraz szczytki wielkich Francuzów:

tłumacza Biblii Louis-Isaac Lemaistre de Sacy, malarza Eustache Le Sueur, pisarzy Charles Perrault, Jean Racine i Blaise Pascal.

*Église Saint-Étienne-du-Mont.
Presbytère de l'église Saint-Étienne-du-Mont, Pavillon du duc d'Orléans.*

Église Saint-Jacques-du-Haut-Pas

Lokalizacja: rue Saint-Jacques, rue de l'Abbé-de-l'Épée.

Ziemia, na której zbudowany jest kościół, należy od 1180 roku

do braci z Altopascio (*Hospitaliers de Saint-Jacques-du-Haut-Pas*) koło Lukki we Włoszech.

To pierwszy niezależny kościół, zbudowany w 1587 roku. Został zastąpiony w 1630 roku obecnym budynkiem, a pierwszy kamień węgielny stawia Gaston d'Orléans, brat Ludwika XIII. Przerwana z powodu braku funduszy praca została wznowiona dzięki hojności Anne-Genevieve Bourbon-Condé (1619 - 1679), słynnej zbuntowanej siostry książąt Conti i Condé, która została wychowana w pobliskim klasztorze karmelitów. Architekt Gittard ukończył w 1684 roku nawę i fasadę.

Znajdują się tu grobowce astronoma Jean-Dominique Cassini (1625 - 1712) i matematyka Philippe de La Hire (1640 - 1718).

Église Saint-Jacques-du-Haut-Pas.

Église Saint-Médard.

Église Saint-Médard

Lokalizacja: 144, rue Mouffetard.

Jest on poświęcony Medardowi z Noyonu (Saint Médard de Noyon (456 - 545)), biskupowi Noyon. Za czasów Merowingów, groby chrześcijańskie odkrywano już kilka metrów od murów obecnego kościoła, o czym świadczą wykopaliska przeprowadzone przy 43, rue Daubenton. Chrześcijański cmentarz i prawdopodobnie już oratorium, pochodzą z VI bądź VII wieku. Od IX wieku, po inwazji Normanów, kaplica poświęcona św. Medardowi zostaje zbudowana wzdłuż rzymskiej drogi, która prowadziła od Lutèce do Lyonu w momencie przekraczania rzeki Bièvre.

Budowę kościoła Saint-Médard szacuje się na XV do XVIII wiek. Jest ona przerwana przez wojny religijne a szczególnie *Tumult Saint-Medard*, spór między protestantami i katolikami, co powoduje dewastację kościoła przez protestantów w grudniu 1561 roku.

W 1512 roku na cmentarzu pochowano diakona François de Paris, gorliwego obrońcę doktryny jansenistycznej. Jego wielbiciele i przyjaciele spotykali się wówczas wokół masowego grobu, w którym znajdowały się szczątki de Parisa. Cmentarz szybko stał się prawdziwym miejscem kultu, które zainspirowało wszystkie rodzaje legend. Ale zapał szybko przerodził się w mistyczne szaleństwo. Były wtedy sceny zbiorowej hysterii: chłosty, spożywanie gorących węgli... Władze zamknęły cmentarz 5 lat później. Spotkania stały się tajne, niektórzy nawet teraz przechodzą do jego grobu na cmentarzu Père-Lachaise.

Église Saint-Julien-le-Pauvre

Lokalizacja: square René-Viviani-Montebello.

Jest to jeden z najstarszych kościołów w Paryżu. W tym miejscu istniało oratorium zniszczone w 886 roku podczas inwazji Normanów. Po zniszczeniu zbudowano zamiast tego klasztor. Stara fasada z XIII wieku zawaliła się w 1651 roku. Lokal był używany podczas rewolucji jako magazyn soli. Jego nazwa odnosi się do św. Juliana Szpitalnika (Julien l'Hospitalier), zwanego także Gościnnym. Legenda głosi, że spotkał niegdyś w lesie jelenia.

Jeleń powiedział mu, że pewnego dnia zabije on swego ojca i matkę. Przestraszony Julian opuścił ojczyznę. Ale jego zdesperowani rodzice odnaleźli jego ślad i zapukali pewnego dnia do drzwi żony Juliana, a ta zaofiarowała im łożo małżeńskie. Po powrocie Julien znalazł obcych w swoim łóżku, zabił ich i dopiero później poznał prawdę, składając przysięgę ubóstwa, aby odpokutować za swoją winę. Proroctwo jelenia się spełniło.

Église Saint-Nicolas-du-Chardonnet

Lokalizacja: 23, rue des Bernardins.

Od 27 lutego 1977 roku, od daty okupacji siłą przez bractwo *Fraternité sacerdotale Saint-Pie-X*, od którego nieformalnie zależy, kościół ten jest głównym miejscem kultu tradycjonalisty ruchu katolickiego - czasem wykwalifikowanego „fundamentalizmu” - a także, do pewnego stopnia, katolickiego marginesu francuskiej skrajnej prawicy.

Kiedy Clos du Chardonnet⁹ został włączony do murów Philippe Auguste, biskup Paryża Guillaume d’Auvergne, dla mieszkańców tej nowej dzielnicy, wznosił kaplicę i prezbiterium poświęcone Świętemu Mikołajowi.

Znajdują się tu również relikwie: folka z krwią wypływającą z kości św. Mikołaja, przyniesioną przez kapłana Paul de la Croix. Kości ramienna św. Mikołaja, dostarczona przez zakonnice Louise de Foix de Candale oraz relikwiarz prawej stopy św. Wiktora.

Grób Julienne Le Bé, matki Charlesa Le Brun, mauzoleum Jérôme Bignon (francuski sędzia i uczonek).

Église Saint-Séverin

Lokalizacja: rue des Prêtres-Saint-Séverin.

Kościół posiada jednego bądź dwóch patronów. Jednym z nich jest Abbe d’Agaune, który w 506 roku

⁹ Za panowania Filipa Augusta istniało w Paryżu wiele zamknięć (*clos*) lub ogrodzeń (*enclos*), które były właściwościami charakteryzującymi ścianę, która je przepasała. W tych obszarach najczęściej znajdowało się kilka budynków i ogród lub pola. Były one szczególnie liczne na lewym brzegu. *Clos du Chardonnet* zwana też *Terre d’Alez* (kraina Alez) i oznaczała „ziemię obok”.